

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.565 van 16 januari 2003
in de zaak A. 100.372/VII- 23.177.**

In zake : Jenny DE PRAETERE-DRUWEZ,
wonende te LIERDE,
Muizenholstraat 20

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jenny DE PRAETERE-DRUWEZ op 12 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw van 13 december 2000 houdende uitspraak over de beroepen aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 11 maart 1993 houdende verlenen van de milieuvergunning aan verzoekster om een bestaand veeteeltbedrijf, gelegen Muizenholstraat 20 te 9570 Deftinge-Lierde, uit te breiden, in zoverre haar de uitbreiding met 25 runderen wordt geweigerd;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 27 november 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. BEECKMAN die loco Advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster exploiteert een landbouwinrichting in Lierde. De basisvergunning werd op 10 oktober 1990 verleend door het college van burgemeester en schepenen, voor 70 grote runderen en 25 stuks kleinvee, en de opslag van 210 m³ mengmest, voor een termijn verstrijkend op 1 september 2011.

1.2. Op 20 november 1992 dient verzoekster een milieuvergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van de inrichting. Enerzijds zou het aantal runderen worden uitgebreid tot in totaal 120 (door toevoeging van 25 runderen), anderzijds zou een varkensfokkerij worden toegevoegd, 1.800 dieren. Op 11 maart 1993 verleent de bestendige deputatie de gevraagde vergunning.

1.3. Verschillende omwonenden tekenen administratief beroep aan. Hoewel de argumenten van de beroepsindieners hoofdzakelijk betrekking hebben op de uitbreiding met 1.800 varkens, wordt het beroep formeel gericht tegen het gehele besluit van de bestendige deputatie. Op 30 juli 1993 wordt daarop de uitbreiding met de varkensfokkerij geweigerd. De uitbreiding met 25 runderen blijft expliciet vergund.

1.4. Verzoekster dient een annulatieberoep in tegen de beslissing van 30 juli 1993. Bij arrest nr. 88.474 van 29 juni 2000 wordt de beslissing vernietigd.

1.5. Op 13 december 2000, nadat opnieuw een aantal adviezen werden verleend, wordt de bestreden beslissing genomen : niet alleen wordt de uitbreiding met de varkensfokkerij opnieuw geweigerd, ook de op 11 maart 1993 (eerste aanleg) en 30 juli 1993 (beroep) vergunde uitbreiding met 25 runderen wordt ditmaal geweigerd. De bestreden beslissing gaat er van uit dat de uitbreiding met de 25 runderen een verhoging van de vergunde mestproductie tot gevolg heeft, wat door artikel 33ter, §1, 1°, c, van het meststoffendecreet verboden wordt;

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overwegende dat de verwerende partij het annulatieberoep zowel "ontoelaatbaar" (in hoofdorde) als "onontvankelijk" (in ondergeschikte orde) acht; dat zij stelt dat de Raad van State

"het voorwerp van de oorspronkelijke milieuvergunningsaanvraag zou wijzigen en zich - aldus doende - in de plaats zou stellen van de milieuvergunningverlenende overheden.
[...]

Verzoekster goochelt op een ongehoorde manier met de begrippen subjectief recht en retroactiviteit daar waar het haar goed uitkomt.

Wanneer het haar past, verguist zij het - eerder door Uw Raad vernietigde - Ministerieel Besluit van 30 juli 1993 om dan weer op andere ogenblikken te menen uit dit besluit subjectieve rechten en voorgaanden te mogen putten.

Door het tussenkomen van het annulatie-arrest van 29 juni 2000 diende de oorspronkelijke milieuvergunningsaanvraag van 20 november 1992 opnieuw in haar geheel aan het oordeel van de Minister te worden onderworpen en dienden ten tweeden male de nodige adviezen te worden ingewonnen door de Minister.

Huidig annulatieberoep dient dan ook te worden afgewezen als zijnde ontoelaatbaar;"

Overwegende dat verzoekster daarop antwoordt dat "opdat een annulatieberoep toelaatbaar zou zijn [...] enkel het belang [dient] te worden aangetoond";

Overwegende dat deze uiteenzetting te onbegrijpelijk is om als exceptie te kunnen worden beschouwd;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep volgende exceptie opwerpt :

"Indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat huidig annulatieberoep al zou toelaatbaar zijn, quod non, en indien bijgevolg verzoekende partij door het instellen van een beperkt annulatieberoep Uw Raad zodoende zou nopen tot het in de plaats treden van de milieuvergunningverlenende overheden, dient

hoedanook huidige beperkt annulatieberoep te worden afgewezen als zijnde niet-ontvankelijk.

Het verzoekschrift zoals ingediend door een verzoekende partij in het kader van een annulatieberoep voor Uw Raad, dient immers niet alleen een uiteenzetting van de feiten en voorgaanden te bevatten, maar ook een rechtens voldoende omschrijving van de middelen die zij inroept tot nietigverklaring, meer bepaald een uiteenzetting mbt de wetsartikelen en/of de beginselen van behoorlijk bestuur die zij geschonden acht door de door haar bestreden administratieve beslissing.

Dat een dergelijke uiteenzetting ontbreekt in het voorliggend verzoekschrift. Dat het niet de bedoeling kan zijn dat zowel Uw Raad zelf als een verwerende partij en/of eventuele tussenkomenende partijen moeten gissen naar wat eigenlijk de bestreden beslissing ten kwade wordt geduid.

Het annulatieberoep dient dan ook te worden afgewezen als onontvankelijk";

Overwegende dat verzoekster antwoordt dat in het verzoekschrift de middelen duidelijk uiteen werden gezet;

Overwegende dat verzoeksters grief duidelijk is : op 30 juli 1993 werd haar een vergunning verleend voor een uitbreiding met 25 runderen, en deze vergunning werd haar bij de bestreden beslissing weer afgenomen door de verwerende partij, na een arrest van de Raad van State dat uitspraak had gedaan over verzoeksters beroep tegen een bij hetzelfde besluit van 30 juli 1993 geweigerde uitbreiding met een varkensfokkerij, zodat zij uiteindelijk nog slechter af is dan vóór het vernietigingsarrest; dat de verwerende partij het middel zo heeft geïnterpreteerd dat het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest in het geding is; dat de exceptie wordt verworpen;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. Overwegende dat verzoekster in een enig middel het volgende stelt :

"Verzoekster wenst er vooreerst op te wijzen dat zij haar beroep betreft de uitbreiding beperkt voor zover haar de uitbreiding van een open frontstal voor 60 volwassen runderen (waarvan extra 25 runderen door uitbreiding aantal volwassen runderen en 35 volwassen runderen zijnde verplaatsing binnen een vergund aantal runderen) wordt geweigerd. Zij dringt derhalve niet aan op het toestaan van het bouwen van drie mestvarkensstallen en een zeugenstal.

Dat de Minister Vice-President van de Vlaamse regering en Vlaams Minister van Leefmilieu en Huisvesting de dato 30 juli 1993 de uitbreiding van een open frontstal voor 25 runderen en stromestopslag van 260 kubieke meter, had toegestaan. De weigering sloeg enkel op de varkensstallen en zeugenstal.

Dat verzoekster derhalve van overheidswege uit, op dat ogenblik een geldende milieuvergunning had en derhalve ook de bouwwerken heeft uitgevoerd (bouwvergunning werd afgeleverd op 12 mei 1993). Dat zij vanaf 30 juli 1993 rechtsgeldig de open frontstal exploiteerde.

Dat verzoekster via haar verzoekschrift de dato 8 oktober 1993 ingediend bij Uw Raad beoogde vooralsnog een milieuvergunning te bekomen voor eventuele exploitatie van drie varkensstallen en een zeugenstal. Dat immers Uw Raad op 29 juni 2000 besliste dat :

'Overwegende dat uit de sub 1.6. weergegeven bewoordingen van het bestreden besluit blijkt dat in een eerste weigeringsmotief daadwerkelijk toepassing wordt gemaakt van de afstandsregels zoals die waren opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (het oude Vlarem II); dat het feit dat dat Vlarem II nergens wordt vermeld, niet wegneemt dat de gehanteerde norm precies overeenstemt met de bepalingen van artikel 357, paragraaf 2, 1°, ervan; dat deze vaststelling overigens niet door de verwerende partij wordt betwist; dat bij 's Raads arrest nr. 52.260 van 16 maart 1993 het initiële Vlarem II werd vernietigd om de door de decisieve weigeringsmotief is gestoeld op de overweging dat ' de ecologisch verantwoorde afzet van alle door de gevraagde uitbreiding geproduceerde dierlijke mest niet mogelijk is; dat de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting of uitbreiding te produceren dierlijke mest; dat het meststoffendecreet van 23 januari 1991 zoals het luidde op de dag van het bestreden besluit geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning;...'

Dat het besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw bij de weigering tot uitbreiding van 25 volwassen runderen verwijst naar het meststoffendecreet van 23 januari 1991 en sindsdien meermalen gewijzigd. Dat op het ogenblik van het besluit van de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen de dato 11 maart 1993, noch op het ogenblik van het besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Huisvesting van 30 juli 1993 er sprake was van artikel 33 ter paragraaf 1, c waarbij gestipuleerd wordt dat :

'gedurende de periode van 1 januari 1999 tot en met 31 december 2004, kan met betrekking tot de diersoorten, bedoeld in artikel 5, geen milieuvergunning als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning worden verleend voor nieuwe veeteeltinrichtingen, noch voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie van de bestaande veeteeltinrichting tot gevolg hebben (...)'.

Dat de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw verwijst in haar overweging naar de strijdigheid met het meststoffendecreet. Dat evenwel aan verzoekster reeds op 30 juli 1993 via het besluit van de toenmalige Vlaamse Minister van Leefmilieu en Huisvesting een subjectief recht werd toegekend op het exploiteren van extra 25 runderen in een open frontstal.

Dat de mogelijkheid welke door verzoekster werd aangegrepen om voor Uw Raad te wijzen op de onwettige maatregel welke werd genomen door de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Huisvesting de dato 30 juli 1993 en leidde tot de vernietiging van het besluit van de Minister, nu door de huidige Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw wordt aangewend om in het besluit van 13 december 2000, zijnde meer dan 7 jaar na het toekennen van de uitbreiding met 25 runderen, op dit toegekend recht terug te komen.

Dat het rechtsmiddel dat de burger de mogelijkheid geeft een beroep te doen op de afdeling administratie van de Raad van State, in se, niet de bedoeling heeft dat dit recht - onrechtstreeks - tegen hem wordt gebruikt door de administratieve overheid.

Dat bovendien op een toegekend subjectief recht, verleend door een ministerieel besluit, dat weliswaar werd vernietigd door Uw Raad, door de huidige Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw retro-actief wordt teruggekomen.

Dat verzoekster reeds de investeringen heeft gedaan in 1993 en thans deze investering zou moeten zien teniet gaan.

Dat bovendien verzoekster tussen 1993 en heden volkomen wettelijk zou geëxploiteerd hebben, doch nu in een onwettelijke situatie zou verkeren.

Dat hier op een onjuiste wijze gebruikt wordt gemaakt van de retro-activiteit van het decreet. Dat de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw overeenkomstig het behoorlijk bestuur waartoe de overheid verplicht is, zich had moeten baseren op de wetgeving (meststoffendecreet) zoals zij van toepassing was in 1993. Dat op dat ogenblik het meststoffendecreet niets vermeldde over een onmogelijkheid tot uitbreiding.

Dat bovendien de grieven van de tussenkomende partijen niet gericht waren op de uitbreiding met extra 25 runderen.

Dat Uw Raad het Ministerieel Besluit van 30 juli 1993 heeft vernietigd op basis van de onterechte toepassing van Vlarem II in het kader van de afstandregels en mestafzet in de varkenshouderij.

Dat verzoekster, uit eigen beweging, afziet van de uitbreiding met drie varkensstallen en één zeugenstal om de nabuurschap ter wille te zijn.

Dat de door verzoekster naar voor gebrachte middelen gegrond zijn";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop het volgende antwoordt :

"Voor zover Uw Raad van oordeel zou zijn dat het annulatieberoep toelaatbaar is alsmede ontvankelijk, quod non, en voor zover verwerende partij in de uiteenzetting zoals naar voren gebracht door verzoekster in haar verzoekschrift al onderscheiden 'middelen' kunnen ontwaren, zal hoedanook blijken dat deze 'middelen' dienen afgewezen te worden als ongegrond.

Verwerende partij ontwaart in het verzoekschrift een 'impliciet verwijt' ten aanzien van de bestreden beslissing die zou bestaan in een soort schending van de verplichting tot rechtsherstel die rust op verwerende partij na de vernietiging door Uw Raad van het eerste weigeringsbesluit.

Verzoekster laat -min of meer en op een wel erg onduidelijke wijze- verstaan dat verwerende partij heeft tekortgeschoten in haar plicht tot rechtsherstel doordat zij verzoekster bij de 'tweede' behandeling van haar milieuvergunningsaanvraag in graad van beroep na het tussenkomen van het vernietigingsarrest heeft geconfronteerd met een weigeringsgrond die op het ogenblik van het indienen van een milieuvergunningsaanvraag nog niet bestond.

Aldus holt verzoeker zelf de verplichting van rechtsherstel die rust op verwerende partij compleet uit !

Het feit dat na het tussenkomen van het vernietigingsarrest van 29 juni 2000 de verwerende partij verplicht was om opnieuw uitspraak te doen over het ingestelde beroep vormt op zich reeds het rechtsherstellend effect dat besloten ligt in het arrest van Uw Raad van 29 juni 2000.

Het rechtsherstel waartoe verwerende partij ingevolge het vernietigingsarrest gehouden was, bestaat er immers in dat de onwettigheid die werd vastgesteld door Uw Raad in het vernietigingsarrest van 29 juni 2000 werd rechtgezet.

De Minister diende opnieuw de vergunningsaanvraag te onderzoeken in al zijn aspecten en vermocht perfect om deze opnieuw te weigeren.

Verzoekende partij is er ten onrechte van overtuigd dat de overheid die diende te oordelen over haar milieuvergunningsaanvraag een fout heeft gemaakt die dient te worden hersteld.

Zij meent dat dergelijk herstel hoe dan ook tot het voordeel dient te zijn van de 'benadeelde' van de fout, in casu zichzelf en laat verstaan dat zij niet meer nog minder is dan het 'slachtoffer' van een tweede weigering op rij van de door haar beoogde vergunning.

Zij beschuldigt verwerende partij ervan om te 'profiteren' van haar eerdere onwettige beslissing om aldus ten onrechte een nieuwe én strengere reglementering te kunnen toepassen en aldus 'een eerder toegekend subjectief recht af te nemen' en 'het recht om een beroep te doen op de afdeling Administratie van Uw Raad tegen haar te gebruiken'.

In het auditorsverslag in de zaak A.66.462/VII-13.540 (nv LA ROSTÉE) heeft de Heer Auditeur LANCKSWEERDT mbt een andere veehouderij geargumenteed :

Men mag er als rechtsonderhorige niet op vertrouwen, niet op rekenen, en alleszins niet de zekerheid hebben dat het bestuur geen normen op een bepaald domein zal stellen.

Dit is immers inherent aan het bestuurlijk optreden, en dit is des te meer waar indien het bestuur in principe bepaalde wettelijke en decretale bepalingen moet uitvoeren. Het bestuur moet die reglementaire bepalingen op een bepaald moment in werking laten treden, zodat er steeds een mogelijkheid bestaat dat die reglementaire bepalingen van toepassing zijn op zaken die reeds 'hangende' zijn, waarvan de procedure dus reeds ingezet is. Als dat niet zou mogen, zou het bestuurlijk optreden in bepaalde gevallen erg bemoeilijkt, misschien zelfs onmogelijk worden...

Er kan met andere woorden geen sprake zijn van enig foutief optreden in hoofde van verwerende partij. Wel integendeel. De overheid kan er niet toe verplicht worden om voordelen te verlenen in strijd met de wet.

De aanvrager had nog niet echt 'verworven'. Door het louter indienen van een aanvraag verkrijgt men nog geen recht op iets...

Artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet luidt als volgt :

'De Vlaamse Regering wordt gemachtigd algemene of per categorie van inrichting geldende milieuvoorwaarden uit te vaardigen, waarvan ze, indien om technische redenen noodzakelijk, bij gemotiveerd besluit kan afwijken.

Met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu kunnen deze milieuvoorwaarden bepalingen bevatten die de toelaatbaarheid van bepaalde inrichtingen in sommige gebieden beperken of verbieden.'

Gebiedsgebonden verbods- en afstandsregels zijn aldus ook volgens de vaste rechtspraak van Uw Raad absoluut niet uitgesloten bij het beoordelen van milieuvergunningsaanvragen. De decreetgever heeft ondubbelzinnig deze mogelijkheid ingecalculeerd in het milieuvergunningsdecreet.

Verwerende partij is zoals elke bestuurlijke overheid verplicht de wetten en reglementen toe te passen, dus ook eventuele verbodsregels.

Er wordt bovendien door het toepassen van verbodsregels van het meststoffendecreet op de aanvraag van verzoekster door de vergunningverlenende overheid geenszins ingegrepen in een bestaande vergunde situatie. Er is met andere woorden geen bestaande vergunde (!) situatie die dient te worden stopgezet, er is geen verval van een bestaande vergunning.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert en zoals reeds hoger uitvoerig aangetoond, konden én moesten de 'nieuwe en strengere' bepalingen van het mestdecreet noodzakelijkerwijze 'onmiddellijk' en zonder welkdanige schending ook van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van 29 juni 2000 worden toegepast op de aanvraag van verzoeker in het kader van het huidige administratieve beroep.

De 'middelen' van verzoekster falen";

3.3. Overwegende dat verzoekster daar in haar memorie van wederantwoord volgende argumenten aan toevoegt :

"Verzoekster stelt terecht dat zij het slachtoffer is van onbehoorlijk bestuur vanwege de Vlaamse regering.

Het begrip onbehoorlijk bestuur werd door Uw Raad reeds meermalen gedefinieerd. In wezen komt het, onder andere, hier op neer dat de burger ten gevolge van een daad van de overheid welke niet in overeenstemming is met wat van een diligent handelende overheid wordt verwacht, in zijn rechten wordt geschaad en hiervoor bij Uw Raad om vernietiging van die overheidsbeslissing verzoekt.

Bij arrest van 29 juni 2000 (nr. 88.474) in de zaak A.53.944/VII-12.230 heeft Uw Raad beslist :

'Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Huisvesting van 30 juli 1993 waarbij het beroep, door omwonenden aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 11 maart 1993, houdende het verlenen van de vergunning aan verzoekster om een inrichting gelegen te 9570 Deftinge, Muizenholstraat 20, uit te breiden, GEDEELTELIJK gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd'.

Evenwel had in dit besluit van 30 juli 1993 de Minister Vice-President van de Vlaamse Regering en Vlaams Minister van Leefmilieu en Huisvesting de 'open frontstal voor 25 runderen en de stromestopslag van 260 kubieke meter' toegestaan. Enkel de aanvraag voor de drie mestvarkensstallen voor in totaal 1.600 dieren en een zeugenstal voor 194 zeugen en 6 beren werd geweigerd.

Op basis van dit besluit heeft verzoekster de stal gebouwd en hiervoor de nodige investeringen gedaan.

De vernietiging de dato 29 juni 2000 door Uw Raad van de beslissing van de Minister Vice-President van de Vlaamse Regering en Vlaams Minister van Leefmilieu en Huisvesting was gebaseerd op de vernietiging van het initiële Vlarem II (arrest nr. 52.260 van 16 maart 1993).

Dat verzoekster tegen het haar geweigerde deel van de vergunning bij Uw Raad een vernietigingsverzoek had ingediend, kan haar niet ten kwade worden genomen. Dat is een haar door de wetgever toegekend recht.

Dat zij op basis van het besluit van de overheid (30 juli 1993) geïnvesteerd en gebouwd heeft is haar volste recht en ook normaal in een landbouwexploitatie.

Dat het besluit van de overheid de dato 30 juli 1993 haar een subjectief recht toekende, hoeft geen betoog. Op dat ogenblik en tot de vernietiging van het besluit de dato 29 juni 2000 was zij voor de overheid volledig in orde met alle wettelijke bepalingen.

Dat pas in de later gewijzigde versies van het mestdecreet het bewuste artikel 33 ter paragraaf 1, c werd opgenomen waardoor 'gedurende de periode van 1 januari 1999 tot en met 31 december 2004 geen milieuvergunning als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning worden verleend voor nieuwe veeteeltinrichtingen, noch voor veranderingen van bestaande veeteeltinrichtingen die een verhoging van de vergunde mestproductie van de bestaande veeteeltinrichting tot gevolg hebben'.

Dat verzoekster evenwel een bestaande veeteeltinrichting exploiteert. Dat conform de overheidsbeslissing van 30 juli 1993 verzoekster de open frontstal heeft gebouwd.

Dat Uw Raad enkel de beslissing van de overheid heeft vernietigd omdat VLAREM II door Uw Raad reeds was vernietigd. Dat er geen enkel

inhoudelijke vernietiging heeft plaatsgevonden betreft de open frontstal, aangezien die werd goedgekeurd door de overheid.

Dat verzoekster geenszins betoogt dat de overheid geen nieuwe normen kan opleggen, maar dat zij de mening is toegedaan dat een door de overheid toegekend recht niet kan ongedaan gemaakt worden door haar eigen annulatieberoep betreft andere delen van de vergunning.

Dat de overheid de grondgebonden veehouderij stimuleert en derhalve ab initio de vergunning van de open frontstal heeft goedgekeurd.

Dat verzoekster niet omwille van haar beroep op Uw Raad kan gesanctioneerd worden.

Dat dit immers de mogelijkheden van de burger om op Uw Raad een beroep te doen zouden hypothekeren";

3.4. Overwegende dat het arrest nr. 88.474 van 29 juni 2000 het besluit van de verwerende partij van 30 juli 1993 in zijn totaliteit heeft vernietigd; dat dit besluit bijgevolg in zijn geheel uit het rechtsverkeer werd weggenomen en in rechte geacht moet worden nooit te hebben bestaan; dat dit dus ook geldt ten aanzien van hetgeen door het besluit van 30 juli 1993 werd vergund; dat de verwerende partij derhalve ook over de gevraagde uitbreiding van de rundercapaciteit moest oordelen;

Overwegende dat verzoekster geen rechtsregel aanwijst waaruit voortvloeit dat te dezen de overheid na een vernietiging van haar besluit door de Raad van State kon afwijken van de regel dat zij, bij het nemen van een beslissing over een vergunningsaanvraag, gehouden is te beslissen op grond van de regelgeving die van kracht is op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen; dat het middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zestien januari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.